

opfattes som en Del af Pønningsvillkaarene, som et Tilfald, der gjør det lettere for en Embedsmand at gaa ind paa en lavere Pønning, idet han har Udsigt til, naar han ikke længere kan blive i Embedet, dog at faae nogen Hjælp og ligeledes at kunne kasse sin Hustru en saadan efter sin Død. Det er denne Betragtning, som man nu vil forlade, og man vil for Enernes Vedkommende stille det hen som en Raadesag, om de skulle kunne opnaa Pension, men det forekommer mig i det Hele taget, at det er urigtigt af Rigsdagen at uddese Understøttelser som en Raadesag. Naar vi gaa ud fra, at det er en Raadesag, at der gives Hjælp til Embedsmændenes Enker, saa maa vi kunne komme langt videre; thi der er mange Andre, der trænge til Understøttelse, og som ligesaa vel kunne fremkomme med Andragende herom som Embedsmændenes Enker, hvor man ikke gaar ud fra, at Manden ved sit Arbejde og ved de Villkaar, han er antaget paa, har forteent en saadan Hjælp til sin Enke. Det vil vistnok derfor lede til forskjellige Ubilligheder at følge det Forslag, her nu foreligger. Man vil saaledes se, at naar en Embedsmand eier en Kapital omtrent af den Størrelse, at hans Enke af den vilde kunne faae en Rente, der er ligesaa stor som Pensionen, saa har han ingensomhelst Interesse i at bevare denne Kapital, han maa meget hellere bruge den, ja endogsaa bruge den helt op, for ikke at hans Enke skal komme i det Tilfælde at være afhængig af en Naade, og naar han saa har brugt den, faar hans Enke Pension. Er det derimod en sparsommelig Mand, der søger at lægge Noget hen, saa har han ingen videre Nytte eller Gavn deraf, end at Staten sparer Noget i Pension til hans Enke. Dette vil vistnok i mange Tilfælde lede til Mangel paa Økonomi og til Ubilligheder, og jeg vilde derfor meget ønske, at det ærede Thing vilde lade det blive ved den nuværende Tilstand, som sikrer Enkerne en dog alligevel temmelig lav Pension, men det vil dog kunne være en Berølgelse for mangen Mand, at hans Enke efter hans Død vil kunne faae en saadan Understøttelse. Det er jo ganske vist, at der kan paavises nogle enkelte Tilfælde, hvor Enker have faaet Pension,

som ikke trængte dertil, naar man saae hen til hele deres øvrige Stilling, men af saadanne Tilfælde vil der vist ikke være mange, og heller ikke ville disse kunne have nogen virkelig Betydning for Statskassen. Det forekommer mig derfor ikke rigtigt, at man for saadanne enkelte Exempels Skyld skulde lade sig bestemme til at optage Regler, der i andre Henseender hverken ere forvarlige eller billige.

Ordføreren: Ifølge Henvisning til de tidligere Udtalelser angaaende Nødvendigheden af en Pensionslov antog jeg, at vi ikke vilde være komne ind paa en Dmtale af de almindelige Grunde, der kunde anføres for og imod overhovedet at give nye Pensionslove. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (C. Rimestad) er imidlertid kommet ind paa en Række Betragtninger angaaende Spørgsmaalet i det Hele om nye Pensionslove. Dette vil jeg imidlertid, da det er en 2den Behandling, der foreligger, ikke her opholde mig ved, men jeg skal forbeholde mig ved 3die Behandling, hvor Loven i sin Helhed ligger for, at svare paa disse Bemærkninger og skal her ved denne 2den Behandling blot holde mig til de stillede Forslag og til de Bemærkninger, der knytte sig til dem. Forsaavidt de ærede Forslagsstillere ikke have motiveret nogle af deres Ændringsforslag af Hensyn til, at de tidligere have været behandlede, skal jeg heller ikke her opholde mig ved dem, men hvad der derimod er anført for det Første af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds, det var, at naar der ikke var kommet nye Bestemmelser frem, som ikke kendtes i den forrige Vedtagelse af Thinget, saa havde han ikke tænkt paa at ville stille Ændringsforslag, og han bemærkede saa dertil, at den nye Trinfølge, der var bragt i Forslag, er saa indgribende fremfor den tidligere, at han ogsaa paa Grund heraf havde fundet sig foranlediget til at opstille de tidligere Ændringsforslag. Jeg skal her minde om, hvad der blev sagt ved Lovforslagets Indbringelse og ved dets 1ste Behandling, at Forslagsstillernes Grund til at bringe i Forslag en Trinfølge, der er noget mindre gunstig for Embedsmændene end den tidligere, er den, at man tidligere har stillet sig